Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

9. lipnja 2021.*

„Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja protiv Irana s ciljem sprječavanja širenja nuklearnog oružja – Zamrzavanje financijskih sredstava – Popis osoba, subjekata i tijela na koje se primjenjuje zamrzavanje financijskih sredstava i gospodarskih izvora – Zadržavanje tužiteljeva imena na popisu – Pogreška u ocjeni – Članak 266. UFEU-a”

U predmetu T-580/19,

Sayed Shamsuddin Borborudi, nastanjen u Teheranu (Iran), kojeg zastupa L. Vidal, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju V. Piessevaux i D. Mykolaitis, u svojstvu agenata,

tuženik,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje Provedbene uredbe Vijeća (EU) 2019/855 od 27. svibnja 2019. o provedbi Uredbe (EU) br. 267/2012 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL 2019., L 140, str. 1.), u dijelu u kojem je tužiteljevo ime uvršteno na popis iz Priloga IX. Uredbi Vijeća br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 961/2010 (SL 2012., L 88, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18. svezak 4. str. 194.).

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: S. Gervasoni, predsjednik, L. Madise i J. Martín y Pérez de Nanclares (izvjestitelj), suci,

tajnik: E. Artemiou, administratorica

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 3. prosinca 2020.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu [1]

I. Okolnosti spora

[*omissis*]

B. Uvrštenje tužiteljeva imena na predmetne popise

5 Odlukom 2011/783/ZVSP od 1. prosinca 2011. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL 2011., L 319, str. 71.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 11., str. 104.) Vijeće je izmijenilo potonju odluku radi primjene tih mjera ograničavanja na druge osobe i subjekte čija su imena dodana na popis iz Priloga II. potonjoj odluci. Tužiteljevo ime, Sayed Shamsuddin Borborudi, kao i datum uvrštenja njegova imena na taj popis, u ovom slučaju 1. prosinca 2011., dodani su Prilogu II. Odluci 2010/413, uz sljedeće obrazloženje:

„Zamjenik voditelja Iranske organizacije za atomsku energiju koja je uvrštena na popis [Ujedinjenih naroda]; podređen je Feridunu Abbasiju Davaniju koji je uvršten na popis [Ujedinjenih naroda]. Sudjeluje u iranskom nuklearnom programu već od 2002., i kao bivši voditelj službe za nabavu i logistiku u okviru [projekta] AMAD[…] gdje je bio odgovoran za korištenje fiktivnih društava, kao što je npr. Kimia Madan za nabavu opreme i materijala za iranski program nuklearnog oružja.”

[*omissis*]

C. Zadržavanje tužiteljeva imena na predmetnim popisima

[*omissis*]

11 Dopisom od 15. travnja 2014. tužitelj je Vijeću podnio novi zahtjev za povlačenje s predmetnih popisa (u daljnjem tekstu: dopis od 15. travnja 2014.). Sadržaj tog novog zahtjeva bio je u biti isti kao i sadržaj dopisa od 31. siječnja 2013. navedenog u točki 9. ove presude. U tom pogledu, osim sadržaja potonjeg dopisa, dopis od 15. travnja 2014. spominjao je i Zajednički akcijski plan zaključen 24. studenoga 2013. u Ženevi (Švicarska). Tužitelj je tvrdio da je, s obzirom na taj plan, AEOI očekivao od Vijeća da ponovno razmotri svoju odluku o uvođenju mjera ograničavanja u odnosu na osobe i subjekte koji sudjeluju u iranskom nuklearnom programu. Tužitelj je također istaknuo da uopće nije surađivao, bilo kao savjetnik ili kao administrator, s društvima ili organizacijama koje su pod sankcijama ili sa subjektima povezanima s iranskom nuklearnom industrijom.

12 Nakon upućivanja dopisa od 15. travnja 2014. pa sve do 27. svibnja 2019., datuma na koji je Vijeće donijelo Odluku (ZVSP) 2019/870, o izmjeni Odluke 2010/413, a nakon godišnjeg preispitivanja popisa osoba i subjekata iz Priloga II. Odluci 2010/413, kako je predviđeno člankom 26. stavkom 3. potonje odluke, nije došlo ni do kakve komunikacije između Vijeća i tužitelja. Člankom 1. Odluke 2019/870, Prilog II. Odluci 2010/413 izmijenjen je u skladu s Prilogom Odluci 2019/870. Navod koji se odnosi na tužitelja iz tog priloga izmijenjen je kako bi se u stupcu koji se odnosi na identifikacijske podatke dodao njegov datum rođenja, odnosno 21. rujna 1969.

13 Vijeće je 27. svibnja 2019. također donijelo Provedbenu uredbu (EU) 2019/855 o provedbi Uredbe br. 267/2012 (SL 2019., L 140, str. 1.; u daljnjem tekstu: pobijani akt). Na temelju članka 1. pobijanog akta, izmijenjen je Prilog IX. Uredbi br. 267/2012 kako bi se uzele u obzir izmjene u Prilogu II. Odluci

1 Navedene su samo one točke presude za koje Opći sud smatra da ih je korisno objaviti.

2010/413 koje su izvršene Odlukom 2019/870. Konkretno, tužiteljevo se ime nalazi u retku 25. tablice A, Priloga IX. Uredbi br. 267/2012 u pogledu osoba i subjekata uključenih u nuklearni program ili djelatnosti povezane s balističkim projektilima te osoba i subjekata koji pružaju potporu iranskoj vladi.

II. Postupak i zahtjevi stranaka

14 Zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 20. kolovoza 2019. tužitelj je podnio ovu tužbu.

15 Odlukom od 17. listopada 2019. predsjednik Općeg suda dodijelio je, na temelju članka 27. stavka 3. Poslovnika Općeg suda, predmet novom sucu izvjestitelju, koji je raspoređen u četvrto vijeće.

16 Vijeće je 22. studenoga 2019. tajništvu Općeg suda podnijelo odgovor na tužbu.

17 Tužitelj je 14. veljače 2020. podnio repliku, a Vijeće je 23. travnja 2020. podnijelo odgovor na repliku.

18 Pisani dio postupka zatvoren je 23. travnja 2020.

19 U okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih člankom 89. stavkom 3. točkom (a) Poslovnika, Opći je sud 6. listopada 2020. pozvao stranke da odgovore na niz pitanja na koja su odgovorile u određenom roku.

20 Opći je sud na raspravi 3. prosinca 2020. saslušao izlaganja stranaka i njihove odgovore na njegova pitanja.

21 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijani akt u dijelu u kojem se odnosi na njega,

– naloži Vijeću brisanje njegova imena iz Priloga IX. Uredbi br. 267/2012,

– naloži Vijeću snošenje svih troškova.

22 Vijeće od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu kao neosnovanu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

III. O pravu

A. Prvi dio tužbenog zahtjeva

23 Valja primijetiti da tužitelj nije zahtijevao poništenje Odluke 2019/870, koja je donesena istodobno s Provedbenom uredbom 2019/855.

24 U skladu s člankom 29. UEU-a, na temelju kojeg je donesena Odluka 2010/413, „Vijeće donosi odluke kojima se utvrđuje pristup Unije pojedinom pitanju zemljopisne ili tematske naravi. Države članice osiguravaju da njihove nacionalne politike budu u skladu sa stajalištima Unije.”

25 Članak 215. stavak 1. UFEU-a predviđa da: „[k]ada se odlukom usvojenom u skladu s poglavljem 2. glave V. Ugovora o Europskoj uniji [poglavlje u kojem se nalazi čl. 29. UEU-a] predviđa prekid ili djelomično ili potpuno smanjenje gospodarskih i financijskih odnosa s jednom ili više trećih zemalja,

Vijeće, odlučujući kvalificiranom većinom na zajednički prijedlog Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku i Komisije, usvaja potrebne mjere. O tome izvješćuje Europski parlament". Stavak 2. te odredbe predviđa da „[k]ada je to predviđeno odlukom donesenom u skladu s poglavljem 2. glave V. Ugovora o Europskoj uniji, Vijeće može usvojiti mjere ograničavanja na temelju postupka iz stavka 1. protiv fizičkih ili pravnih osoba i skupina ili nedržavnih subjekata".

26 Iz sudske prakse proizlazi da su odluke donesene na temelju članka 29. UEU-a i uredbe donesene na temelju članka 215. UFEU-a dvije vrste akata, od kojih se prvi odnosi na mjere ograničavanja koje treba usvojiti, a druga predstavlja instrument za davanje učinka navedenim mjerama na razini Unije (presuda od 28. ožujka 2017., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, t. 90.).

27 Osim toga, Sud je presudio da valjanost uredbe donesene na temelju članka 215. UFEU-a zahtijeva prethodno donošenje valjane odluke u skladu s odredbama koje se odnose na zajedničku vanjsku i sigurnosnu politiku (ZVSP) (vidjeti u tom smislu presudu od 28. ožujka 2017., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, t. 55.). Drugim riječima, donošenje uredbe na temelju članka 215. UFEU-a uvjetovano je donošenjem odluke na temelju članka 29. UEU-a.

28 Unatoč uskoj povezanosti između tih dviju vrsta akata, činjenica je da je riječ o dvama zasebnim i neovisnim aktima, tako da ništa ne sprečava tužitelja da pobija samo provedbenu uredbu.

29 Stoga, u ovom slučaju, okolnost da je predmet tužbe ograničen na zahtjev za poništenje pobijanog akta u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja i da se ne odnosi i na Odluku 2019/870 nije prepreka njegovu ispitivanju, ne dovodeći u pitanje posljedice koje bi eventualno poništenje pobijanog akta moglo imati na tu odluku (vidjeti točku 91. i sljedeće točke ove presude).

[*omissis*]

C. Meritum

[*omissis*]

3. Tužiteljeva funkcija zamjenika direktora AEOI-a

52 Kao prvo, valja podsjetiti na to da tužitelj tvrdi da je u kolovozu 2013. prestao raditi za AEOI i da više nema nikakve veze s tom organizacijom. Kako bi potkrijepio tu tvrdnju, tužitelj je, kao prvo, podnio potvrdu od 5. svibnja 2019. koju je potpisao glavni direktor AEOI-a, prema kojoj je tužitelj od 23. travnja 2011. do 31. kolovoza 2013. radio kao „izvršni potpredsjednik [AEOI-a] i zamjenik za administrativne i financijske poslove te organizacije". U odgovoru na kritike Vijeća iznesene u odgovoru na tužbu, koje se odnose na činjenicu da je gore navedena potvrda slabe tehničke kvalitete i da nije ovjerena, tužitelj prilikom podnošenja replike podnosi novu potvrdu Opće uprave AEOI-a za razvoj ljudskih resursa i naknade od 22. siječnja 2020. U toj potvrdi, koja je istog sadržaja kao i potvrda od 5. svibnja 2019., navodi se da nakon 31. kolovoza 2013. tužitelj nije imao funkciju, zaposlenje i da nije bio u radnom odnosu u AEOI-u. Kao drugo, tužitelj ističe da njegovoj navodnoj funkciji zamjenika direktora AEOI-a proturječi priopćenje za medije ministarstva vanjskih poslova Ujedinjene Kraljevine od 23. lipnja 2019., prema kojem se ministar nadležan za Srednji istok susreo s, među ostalim, zamjenikom direktora AEOI-a, osobom A. Kao treće, u okviru replike tužitelj ističe da nijedno izvješće IAEA-e ne sadržava njegovo ime. Prema tužiteljevim navodima, u različitim izvješćima te organizacije redovito se navode imena pravnih zastupnika AEOI-a, a osobito ime njegova predsjednika. Naposljetku, kao četvrto, tužitelj napominje da je od potpisivanja Zajedničkog općeg akcijskog plana iranski nuklearni program pod strogim nadzorom IAEA-e i Unije. Slijedom toga, tužitelj smatra da kada bi on još uvijek doista bio povezan s AEOI-om, tada bi Vijeće raspolagalo dokazima kojima bi se to moglo dokazati.

53 Unatoč kritikama Vijeća u odnosu na potvrdu od 5. svibnja 2019. koju je potpisao glavni direktor AEOI-a, koju je podnio tužitelj, i unatoč osporavanju određenih argumenata koje je potonji istaknuo, valja primijetiti da Vijeće u okviru ovog postupka zapravo i ne osporava činjenicu da je tužitelj u kolovozu 2013. prestao raditi za AEOI.

54 Nasuprot tomu, Vijeće ističe da, s obzirom na određene okolnosti, nije bilo nerazumno smatrati da je tužitelj, na dan donošenja pobijanog akta, i dalje bio zamjenik direktora AEOI-a. To je u biti proizlazilo, kao prvo, iz činjenice da tužitelj nije podnio dokaze u prilog navodima iz dopisa od 15. travnja 2014., kao drugo, iz nejasnog sadržaja tog dopisa koji sugerira da ga je tužitelj napisao u svojstvu zamjenika direktora AEOI-a, kao treće, na tome da tužitelj nije obavijestio Vijeće o svojoj adresi ili o osobnim podacima koji bi bili različiti od podataka koje se odnose na AEOI, kao četvrto, zbog činjenice da tužitelj od tog dopisa nije bio u kontaktu s Vijećem i, kao peto, na tome da ni internetska stranica AEOI-e ni drugi javni izvori ne pružaju nijednu informaciju o tome tko zauzima upravne položaje u okviru AEOI-e, tako da su jedine informacije u koje se Vijeće moglo pouzdati bili pisani dokazi koji potječu od tužitelja.

55 U tom pogledu valja istaknuti da Vijeće tužitelju ne može prigovoriti, a da pritom ne prebaci teret dokazivanja, da nije dokazao da je prestao sa svakom aktivnošću u okviru AEOI-e, zahtijevajući da ga obavijesti o takvoj okolnosti, a još manje da Vijeću podnese dokaze (vidjeti, u tom smislu presudu od 3. srpnja 2014., Alchaar/Vijeće, T-203/12, neobjavljenu, EU:T:2014:602, t. 152. i navedenu sudsku praksu). Naprotiv, na Vijeću je da u okviru godišnjeg preispitivanja mjera ograničavanja iz članka 26. stavka 3. Odluke 2010/413 i članka 46. stavka 7. Uredbe br. 267/2012 pažljivo razmotri dokaze koji potkrjepljuju uvrštenje tužiteljeva imena na predmetne popise. To ne sprečava tužitelja da u bilo kojem trenutku podnese očitovanje ili nove dokaze, u skladu s člankom 24. stavkom 4. Odluke 2010/413 i člankom 46. stavkom 5. Uredbe br. 267/2012. Međutim, riječ je o mogućnosti koja pripada tužitelju, koja ne može osloboditi Vijeće tereta dokazivanja koji je na njemu.

[*omissis*]

62 S druge strane, valja istaknuti da, u svakom slučaju, izvadak iz prijedloga za uvrštenje koji nije povjerljiv sadržava samo jedan odlomak teksta čiji se sadržaj podudara s onim iz razloga za uvrštenje na predmetne popise. Međutim, uz njega nije priložen nijedan dokaz koji potkrepljuje razlog prema kojem je tužitelj zamjenik direktora AEOI-a.

[*omissis*]

5. Činjenica da tužiteljeve aktivnosti koje se nalaze u razlozima za uvrštenje pripadaju prošlosti

[*omissis*]

80 Tvrdeći da je zadržavanje uvrštenja tužiteljeva imena na predmetnim popisima opravdano njegovim prošlim aktivnostima, Vijeće zamjenjuje razloge na kojima se temelji pobijani akt, što Opći sud ne može prihvatiti (vidjeti u tom smislu presudu od 26. listopada 2012., Oil Turbo Compressor/Vijeće, T-63/12, EU:T:2012:579, t. 29. i navedenu sudsku praksu).

81 U svakom slučaju, valja podsjetiti na to da, prema sudskoj praksi, kriterij za uvrštavanje na predmetne popise koji se odnosi na pružanje potpore iranskim nuklearnim aktivnostima koje predstavljaju rizik od širenja podrazumijeva utvrđivanje izravne ili neizravne veze između aktivnosti dotične osobe ili subjekta i širenja nuklearnog oružja (presuda od 25. ožujka 2015., Central Bank of Iran/Vijeće, T-563/12, EU:T:2015:187, t. 66.).

82 K tomu je presuđeno da su različite odredbe Odluke 2010/413 i Uredbe br. 267/2012 koje predviđaju zamrzavanje financijskih sredstava općenite („sudjeluju, izravno su povezani ili pružaju potporu”), bez upućivanja na ponašanja koja prethode odluci o zamrzavanju financijskih sredstava (presuda od 28. studenoga 2013., Vijeće/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, t. 85.).

83 Osim toga, valja podsjetiti na to da je cilj mjera ograničavanja protiv Irana sprečavanje razvoja širenja nuklearnog oružja provođenjem pritiska na tu državu kako bi prestala sa svojim aktivnostima koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja. Iz strukture i opće svrhe Odluke 2010/413, Uredbe br. 961/2010 kao i iz Uredbe br. 267/2012 proizlazi da je njihov cilj spriječiti „rizik širenja” nuklearnog oružja u toj državi i da su mjere zamrzavanja financijskih sredstava određene na temelju tih propisa preventivne naravi (vidjeti u tom smislu presudu od 21. prosinca 2011., Afrasiabi i dr., C-72/11, EU:C:2011:874, t. 44.).

84 Iz toga proizlazi da donošenje mjera ograničavanja protiv neke osobe ne pretpostavlja njegovo ranije stvarno neželjeno ponašanje, nego može biti dovoljna opasnost da će se ta osoba u budućnosti tako ponašati (vidjeti u tom smislu presudu od 28. studenoga 2013., Vijeće/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, t. 84.).

85 Prema tome, dok se stvarno sudjelovanje u iranskom nuklearnom programu prije donošenja mjera ograničavanja ne može tražiti, postojanje izravne ili neizravne veze između aktivnosti neke osobe i širenja nuklearnog oružja jest uvjet za uvrštavanje imena te osobe na predmetne popise (vidjeti u tom smislu presudu od 7. ožujka 2017., Neka Novin/Vijeće, T-436/14, neobjavljenu, EU:T:2017:142, t. 30.).

86 U ovom slučaju, tužiteljeve bivše funkcije u AEOI-u, uzete zasebno, i njegovo ranije sudjelovanje u iranskom nuklearnom programu, pod pretpostavkom da je dokazano, ne mogu opravdati uvrštavanje njegova imena na predmetne popise. Naime, ako se Vijeće namjeravalo osloniti na tužiteljeve prijašnje funkcije i njegovo prijašnje sudjelovanje u iranskom nuklearnom programu, kao i na rizik da tužitelj, s obzirom na njegova znanja i sposobnosti, pruža potporu iranskim nuklearnim aktivnostima koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja, tada je ono bilo dužno iznijeti ozbiljne i dosljedne indicije na temelju kojih se može razumno zaključiti da tužitelj održava veze s AEOI-om ili, općenitije, s aktivnostima koje predstavljaju rizik od širenja nuklearnog oružja, na dan donošenja pobijanog akta, koje opravdavaju uvrštenje njegova imena na predmetne liste, nakon prestanka njegovih aktivnosti u okviru te organizacije i nakon kraja njegova sudjelovanja u iranskom nuklearnom programu (presuda od 18. veljače 2016., Jannatian/Vijeće, T-328/14, neobjavljena, EU:T:2016:86, t. 40.).

[*omissis*]

D. Posljedice ove presude na Odluku 2019/870

91 U odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud tužitelj u biti tvrdi da bi Vijeće, u slučaju da Opći sud poništi pobijani akt, trebalo povući Odluku 2019/870.

92 U odgovoru na to isto pitanje Vijeće primjećuje da je tužitelj zahtijevao poništenje pobijanog akta samo u dijelu u kojem se odnosi na njega. Osim toga, napomenuo je da se, u slučaju da Opći sud poništi taj akt, poništenje primjenjuje samo na njega. Također je istaknuo da je Opći sud vezan tužiteljevim tužbenim zahtjevima i da ne može odlučivati izvan tih granica. Naposljetku, Vijeće je istaknulo da je Odluka 2019/870 zamijenjena Odlukom (ZVSP) 2020/849 o izmjeni Odluke 2010/413/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL 2020., L 196, str. 8.).

93 Valja istaknuti da se ovom presudom poništava samo pobijani akt, odnosno Provedbena uredba 2019/855. To poništenje stoga ne može dovesti do automatskog poništenja Odluke 2019/870.

94 Međutim, okolnost da je Odluka 2019/870 i dalje primjenjiva iako je pobijani akt poništen može ozbiljno ugroziti pravnu sigurnost, s obzirom na to da ta dva akta tužitelju nalažu identične mjere (presuda od 17. travnja 2013., TCMFG/Vijeće, T-404/11, neobjavljena, EU:T:2013:194, t. 43.).

95 Osim toga, kako bi postupilo u skladu s presudom i u potpunosti je izvršilo, Vijeće nije dužno poštovati samo izreku te presude nego i obrazloženje na kojem se ona temelji i koje joj predstavlja nužnu potporu, u smislu da je neophodno za određivanje točnog značenja onoga što je odlučeno u izreci. Naime, upravo to obrazloženje, s jedne strane, identificira razloge uvrštenja tužiteljeva imena na predmetne popise koji se smatraju nezakonitima zbog pogrešaka u ocjeni i, s druge strane, pokazuje točne razloge nezakonitosti utvrđenih u izreci, a koje Vijeće mora uzeti u obzir (vidjeti u tom smislu presudu od 23. listopada 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, EU:T:2008:461, t. 60. i navedenu sudsku praksu).

96 Međutim, iako utvrđenje nezakonitosti koje proizlazi iz obrazloženja poništavajuće presude, kao prvo, obvezuje instituciju koja je donijela poništeni akt da tu nezakonitost ukloni u aktu kojim se zamjenjuje poništeni akt, ono također može, u dijelu u kojem se odnosi na odredbu određenog sadržaja u određenom području, imati druge posljedice za tu instituciju (vidjeti presudu od 23. listopada 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, EU:T:2008:461, t. 61. i navedenu sudsku praksu).

97 Kada je riječ, kao u ovom slučaju, o poništenju Provedbene uredbe o izmjeni popisa iz Priloga IX. Uredbi br. 267/2012, popisa koji se mora redovito preispitivati na temelju članka 46. stavka 7. Uredbe br. 267/2012, institucija koja ju je donijela najprije je dužna osigurati da eventualne naknadne odluke o zamrzavanju financijskih sredstava koje treba donijeti nakon presude o poništenju, koje se odnose na razdoblje nakon te presude, ne sadržavaju iste nezakonitosti (vidjeti, u tom smislu, presudu od 23. listopada 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, EU:T:2008:461, t. 62. i navedenu sudsku praksu).

98 Valja još priznati da se, na temelju retroaktivnog učinka presuda o poništenju, utvrđenje nezakonitosti odnosi na datum stupanja na snagu poništenog akta (vidjeti presudu od 23. listopada 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, EU:T:2008:461, t. 64. i navedenu sudsku praksu). Iz toga dakle valja zaključiti da bi u ovom slučaju Vijeće također moglo imati obvezu, na temelju članka 266. UFEU-a, da iz propisa koji su već nastali do trenutka donošenja presude o poništenju ukloni razloge uvrštenja tužiteljeva imena istog sadržaja poput onih za koje je presuđeno da su nezakoniti, ako su ti razlozi potkrijepljeni istim dokazima kao što su oni koje je Opći sud ispitao u ovoj presudi (vidjeti po analogiji presudu od 26. travnja 1988., Asteris i dr./Komisija, 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86, EU:C:1988:199, t. 30.). To dakle vrijedi za propise donesene nakon donošenja pobijanog akta koji sadržavaju razloge uvrštenja koji su identični onima za koje je presuđeno da su nezakoniti u ovoj presudi o poništenju i koji se zasnivaju na istim dokazima (vidjeti po analogiji presudu od 26. travnja 1988., Asteris i dr./Komisija, 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86, EU:C:1988:199, t. 31.), kao i za Odluku 2019/870 čiji je datum stupanja na snagu isti kao datum pobijanog akta, pod uvjetom da sadržava razloge koji su istovjetni onima za koje je u ovoj presudi o poništenju utvrđeno da su nezakoniti i da se temelji na istim dokazima.

[*omissis*]

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće)

proglašava i odlučuje:

1. **Poništava se Provedbena uredba Vijeća (EU) 2019/855 od 27. svibnja 2019. o provedbi Uredbe (EU) br. 267/2012 o mjerama ograničavanja protiv Irana u dijelu u kojem se odnosi na Sayeda Shamsuddina Borborudija.**

2. **Nalaže se Vijeću snošenje troškova.**

Gervasoni Madise Martín y Pérez de Nanclares

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 9. lipnja 2021.

Potpisi